

Corona – mulighed for et nyt perspektiv

Søndag 10. oktober var der bispevielse i Grønland. Indvielsen af den nye biskop, Paneeraq Siegstad Munk, var blevet udskudt tre gange pga. corona. Men denne søndag var alt pyntet op til fest i Nuuk. Danske og grønlandske flag vajede i hele byen, og selv H.M. Dronning Margrethe II var mødt op i grønlandsk nationaldragt. Hans Egede Kirke var fyldt af præster og gæster fra nær og fjern.

Den afgangende biskop, Sofie Petersen, stod for bispevielsen. I sin tale kom hun ind på, at det i år er 300 år siden, Hans Egede kom til Grønland og gik i land på Håbets Ø. Herfra startede han sit virke som præst og missionær. Da han 17 år senere rejste tilbage til Danmark, var han desillusioneret, fordi han havde svært at få øje på frugten af sit arbejde.

Han tog i sin afskedsprædiken udgangspunkt i ord fra Esajas' Bog 49:4: "Forgæves har jeg anstrengt mig, på tomhed og vind har jeg brugt mine kræfter." Ordene anlægger et mistrøstigt og skuffet perspektiv under krævende forhold. Biskop Sofie knyttede yderligere en kommentar til: "Dog har hans arbejde ikke været forgæves! Det vidner dagen i dag om, hvor vi er forsamlede til bispevielse i den kirke, der bærer hans navn." Nej, det var ikke forgæves, det Hans Egede fik plantet, for i dag er der stadig en levende menighed, som mødes, og præster og biskopper der bliver kaldet og indviet.

Men mon ikke også vi ofte kan tænke: "Hvad er det egentligt, vi har udrettet? Hvad nytter det? Og er der overhovedet noget, som står tilbage?"

Når vi rammes af mismod, er det godt at blive bragt til standsning, kigge op fra vores egen navle og ud over frygten for ikke at slå til. For når vi løfter blikket, får vi få øje på andre mennesker omkring os. Vi får mulighed for et nyt perspektiv!

Corona-tiden har været rigtig hård for mange mennesker – også for mange på Møltrup. Den har isoleret os, og skabt frygt for at blive smittet med en virus, vi måske ikke har kræfter til at bekæmpe. Men corona-pandemien har også lært os noget værdifuldt: Nemlig at standse lidt op. At se på os selv og vort liv, og dermed få mulighed for at ændre perspektiv.

Da jeg for nogle måneder siden besøgte Pave Frans i Rom, talte vi om, hvordan verden er i krise og gennemgår store forandringer under coronaen. Paven pointerede i den forbindelse: "Husk på, at det er i krisetider, at Helligånden har størst mulighed for at ommøblere!" Det er i krisen, at Helligånden kan gøre nye perspek-

tiver klare. Det er i krisen, hvor vi standses, at vi løfter blikket og måske kan få øje på et nyt perspektiv, som skaber håb midt i det håbløse og viser vej selv i mørket. Dette nye perspektiv henter sin kraft og sit mod i de bibelske fortællinger, for her hører vi, at vi som mennesker hverken bedømmes på det, vi gør, eller det vi præsterer (eller ikke præsterer). Nej, budskabet til dig er, at *du* - som Peter Bastian sagde det i den bog, han dikterede på sit dødsleje - er "Altid allerede elsket." – Lige som *jeg* er.

Med dette perspektiv, sættes vi alle fri fra at skulle granske, om vi nu har gjort det godt nok her i livet, og samtidig får vi et lille skub: Løft blikket og se det menneske, du står overfor. Giv ham/hende del i den kærlighed, du har fået i overflod fra Gud, for så vil du erfare, at Gud puster liv i dine ord og i dine handlinger.

Lad det altid være perspektivet på Møltrup, at vi møder os selv og hinanden som de 'altid allerede elskede' og ikke som 'de måske fejlslagne'. Gør vi det, frigøres nye kræfter i vores fællesskab. Kræfter som vil åbne fællesskabet, så vi også kan byde nye nye med indenfor. På den måde vil vi opleve, at vores fællesskab vil bestå de næste mange hundrede år.

- *Biskop Henrik Stubbjær, formand*

